

Nemám ráda fňukny - Dobře nám s inflací tak! .. nebere si servítky Markéta Šichtařová

- CZ24 News | 17. února 2022

ČESKO: Všechno, co prožíváme, je důsledkem předchozích událostí. Nemám ráda fňukny. Lidi, kteří se sebelitují, že je k nim život krutý – že byli vyhozeni z práce, že je opustil partner, že mají málo peněz.

Samozřejmě i nešťastné náhody existují. Možná někdo má málo peněz, protože ho porazilo auto řízené opilým řidičem, po nehodě přišel o nohu a již se dále nemůže živit tancem – jistě, i takové hrozné věci se stávají. Ale pravda je taková, že v drtivé většině případů – až na tyto a podobné nešťastné výjimky – je každý svého štěstí i neštěstí strůjcem. Tak například pokud je stejný člověk třikrát po sobě vyhozen z práce, je statisticky vzato dosti pravděpodobné, že se jako zaměstnanec neosvědčil a tři zaměstnavatelé po sobě došli k názoru, že mu nechtějí platit za jeho nanicovatou práci mzdu. Pokud někoho opustí třikrát po sobě partner, je namísto otázka, proč již v partnerovi nevzbuzuje ony pozitivní pocity, které vzbuzoval kdysi, a za které mu partner „platil“ svou přízní. A pokud celý život chronicky máte málo peněz, je namísto otázka, jestli jste si náhodou nevybrali úplně nesmyslný obor studia, třeba pohlavní nemoci mimozemských civilizací, který se jaksí obtížně monetizuje. Případně jestli jste své peníze neprošustrovali v gamblingu. Případně jestli jste je neutratili za nějakou hovadinu, která vám sice kdysi připadala ohromně cool, ale dneska nechápete, proč jste kvůli Lamborghini potřebovali prodat střechu nad hlavou. Zkrátka spíš než sebelítost bývá obvykle namísto sebereflexe. A ti, kdo jí nejsou schopní, jsou odsouzeni propadat se do marasmu svých domnělých křivd stále hlouběji.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

V poslední době tahle sebelítost, která jako by naznačovala, že za naše trable může kdokoliv jiný, jen ne my, a my jsme oběti jakýchsi zvrácených okolností a vyššího spiknutí, nabrala nový rozměr. Obětí nově nejsou jednotlivci, nýbrž celé skupiny a společnosti. Tahle skupina definovaná barvou pleti je obětí pradávného otrokářství a proto dnes trpí. Tamta skupina definovaná pohlavím je obětí mužského sexismu a je platově diskriminována. Další jiná skupina definovaná sexuální orientací je obětí homofobní nesnášenlivosti a je diskriminována tím, že nedostává umístěnky do zaměstnání podle kvót. Ještě jiná skupina definovaná nízkým věkem je obětí sobectví starších, kteří ničí planetu používáním aut se spalovacími motory. A všichni vespolek jsme obětí jakéhosi strašlivého celosvětového spiknutí, které způsobilo inflaci a hrozí nás uvrhnout do děsivé šlamastyky.

Věčných kňouralů se v posledních letech urodilo jakési nadkritické množství. A vždy, když se tak v dějinách stane, když suma věčných, sebelítostivých kňouralů převáží nad sumou těch, kteří se staví ke svému osudu čelem a perou se svou pílí o své zásluhy, přichází zřízení, kterému se říká kolektivismus – ať už má podobu socialismu, nebo fašismu, nebo jiného diktátorství.

Nechci ale mluvit o socáči, který nás už zase zpola pohltit; nene, chci mluvit o... inflaci. Protože je to inflace, co je dnes a denně příčinou zloby mnohých. Zasloužené zloby, nutno dodat. Zlobu mám mnohem raději než sebelítost; zloba vůči zlu burcuje a je aktivní a nutí k sebeobraně; sebelítost je pasivní děvečka v koutě škemrající o soucit bez vlastní snahy o nápravu.

Podle posledních známých údajů meziroční inflace v lednu dosáhla 9,9 %. Kdo slyšel mé predikce z loňska, ví, že jsem o desetiprocentní inflaci mluvila. Kdo o ní povětšinou nemluvil, byl stát. Případně centrální banky coby ta státní instituce, která má cenovou stabilitu v popisu práce.

Kdekdo rozebírá, že pod kotlem přitopily hlavně energie anebo bydlení. Cožpak o to. To samozřejmě je pravda a také se o tom hojně mluví. Jenomže on nějak pro jednotlivé stromy přestává být vidět les. Tak například meziměsíční růst cen nejsilnější od ledna 1993, to je, oč tu kráčí. Vzpomínáte na liberalizace cen na začátku 90. let v rámci ekonomické transformace na tržní ekonomiku? A na následné vzednutí cenové hladiny? A prozradím vám sladké tajemství: Stejně jako tehdy, také dnes (samozřejmě) za prudký růst cenové hladiny může sám stát, respektive úřednické rozhodnutí, respektive administrativní zásahy do ekonomiky.

Přesněji řečeno může za to především předešlá rozvolněná politika centrálních bank u nás i ve světě, protipandemické uzavírky i podporování zaměstnanosti v době pandemie. Koktejl těchto tří faktorů vedl k nesouladu nabídky a poptávky, nedostatku zboží a přetlaku peněz. A inflace je na světě. Seznamte se, bude tu s námi bydlet dlouho.

Budete-li číst mezi řádky výroky centrálních bankéřů, dozvíte se, že jejich úmysly byly zcela čisté. A tedy jim nemůžeme nic vyčítat. Mám tedy návrh. Každý jeden člověk, který přišel desetiprocentní inflací za rok o deset procent svých úspor, by mohl jednomu jmenovitému centrálnímu bankéři, kterého si vybere, poslat dopis a žádat, aby mu vybraný centrální bankéř své čisté úmysly poslal na účet a manko tak doplnil.

A tak se tedy všichni od centrálních bank přes firmy po jednotlivce chytají za hlavu, jak je ta inflace nehorázně vysoká. Jenomže v tom všem zaniká, že patrně i když inflace už brzy bude kulminovat a zase začne mírně klesat, na hodnoty, které byly běžné v minulé dekádě, se řadu dalších let nedostaneme. Další desetiletí bude naopak charakteristické inflací zvýšenou. A pro všechny kňouraly: můžeme si za to úplně sami. My – kdo jsme si zvolili takové politiky, jaké jsme si zvolili, a kteří jmenovali takové centrální bankéře, jaké jmenovali.

Dnešní průměrný centrální bankéř ve světě je totiž diletant proti tomu, jaké centrální bankéře jsme měli před třiceti lety. Tehdy to byli bankéři v pravém slova smyslu. Dneska centrální banky a s nimi monetární systémy jednotlivých zemí řídí až v příliš mnoha případech vysloužilí politici a kecákové, kteří umí dobře mluvit o tom, jak je potřebná zelená politika a jak je správná fobie z CO2 a mají v malíčku celou epidemiologii – ale nevědí zbla o monetárních systémech. A neuměli si spočítat ani tak primitivní věc známou dobrých dvě stě let, že když natisknou moc peněz, vyrobí moc velkou inflaci.

Poznávacím znakem socialistů totiž je, že počítání nahrazují vírou, že potisící už jejich sen o pečených holubech do huby vyjde.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

AUTOR: Markéta Šichtařová